

Δός μοι τούτον τον ξένον

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Τον ήλιον κρύψαντα τας ιδίας ακτίνας και το καταπέτασμα του ναού διαρραγέν τω του Σωτήρος θανάτω, ο Ιωσήφ θεασάμενος προσήλθε των Πιλάτω και καθικετεύει λέγων:

«Δός μοι τούτον τον ξένον, Τον εκ βρέφους ως ξένον ξενωθέντα εν κόσμω. Δος μοι τούτον τον ξένον, ον ομόφυλοι, μισούντες θανατούσιν ως ξένον. Δος μοι τούτον τον ξένον,

ον ξενίζομαι βλέπειν του θανάτου τον ξένον. Δος μοι τούτον τον ξένον, όστις οίδε ξενίζειν τους πτωχούς και τους ξένους. Δος μοι τούτον τον ξένον, Ον Εβραίοι τω φθόνω απεξένωσαν κόσμω.

Δος μοι τούτον τον ξένον, ίνα κρύψω εν τάφω, ος ως ξένος ουκ έχει την κεφαλήν πού κλίνη. Δος μοι τούτον τον ξένον, ον η μήτηρ ορώσα νεκρωθέντα εβόα: Ω Υιέ και Θεέ μου, ει και τα σπλάχνα τριτρώσκομαι και καρδίαν σπαράττομαι νεκρόν σε καθορώσα αλλά τη ση αναστάσει θαρρούσα μεγαλύνω». Και τούτοις τοις λόγοις δυσωπών τον Πιλάτον ο ευσχήμων λαμβάνει του Σωτήρος το σώμα, ο και φόβω εν σινδόνι ενειλήσας και σμύρνη, κατέθετο εν τάφω τον παρέχοντα πάσι ζωήν αιώνοιν και το μέγα έλεος.

Μετάφραση :Τον ήλιο που έκρυσε τις ίδιες του τις ακτίνες και το καταπέτασμα του ναού που διερράγη, λόγω του θανάτου του Σωτήρος,

ο Ιωσήφ όταν (τα) είδε, προσήλθε στον Πιλάτο και θερμά ικετεύει λέγοντας:

Δώσε μου τούτο τον ξένο, που από βρέφος σαν ξένος φιλοξενήθηκε στον κόσμο.

Δώσε μου τούτο τον ξένο, που οι ομόφυλοι από μίσος τον θανατώνουν σαν ξένο.

Δώσε μου τούτο τον ξένο, που παραξενεύομαι να βλέπω του θανάτου το (παρά)ξενο.

Δώσε μου τούτο τον ξένο, που ήξερε να φιλοξενεί τους πτωχούς και τους ξένους.

Δώσε μου τούτο τον ξένο, που οι Εβραίοι από φθόνο τον απεξένωσαν από τον κόσμο.

Δώσε μου τούτο τον ξένο, για να κρύψω σε τάφο, που σαν ξένος δεν είχε που να γείρει το κεφάλι. Δώσε μου τούτο τον ξένο, που βλέποντάς τον νεκρό η Μητέρα φώναζε: Ω, Υιέ μου και Θεέ μου, αν και στα σπλάχνα πληγώνομαι και στην καρδιά σπαράζω που σε βλέπω νεκρό, αλλά αναθαρρώντας από την ανάστασή σου, δοξάζω.

Και με τούτα τα λόγια ικετεύοντας τον Πιλάτο ο άρχοντας λαμβάνει του Σωτήρος το σώμα, που και με φόβο το τύλιξε σε σεντόνι και σε σμύρνα και το έβαλε σε τάφο, αυτόν που παρέχει σε όλους ζωή αιώνια και το μεγάλο έλεος.)

* * *

Είμαστε περαστικοί, είμαστε εν κινήσει, σε ξένο τόπο ένεκα της αφροσύνης μας. Εδώ, στον τόπο της εξορίας μας και της οδύνης μας, χρώμενος άκραν συγκατάβασιν, μας επεσκέφθη ο Υιός και Λόγος του Θεού, ο Σωτήρ του κόσμου, ο Χριστός! Ήλθεν ως ο Μεγάλος Ευεργέτης και ο κόσμος Τον εσταύρωσε! Η εποχή Του δεν τον δέχθηκε! Έμεινε λοιπόν ο Μεγάλος «Ξένος»! «Εν τω κόσμω ην ...και ο κόσμος αυτόν ουκ έγνω. Εις τα ίδια ήλθε, και οι ίδιοι αυτόν ου παρέλαβον» αναφωνεί με πικρό παράπονο ο ευαγγελιστής Ιωάννης.

* * *

Όταν χάσαμε τον Κήπο της Εδέμ, τον Παράδεισο, μας πέταξαν στη γη, την κοιλάδα του κλαυθμώνος! Πρέπει, λοιπόν, να ζούμε σαν ξένοι και να πορευώμεθα προς την

ουράνια Πατρίδα. «Ξένος τόκον ιδόντες, ξενωθώμεν του κόσμου»!

Ο Άγιος Επιφάνιος, Αρχιεπίσκοπος Κύπρου (4ος - 5ος αι.), στο λόγο του στη θεόσωμη ταφή του Κυρίου, αρχίζει και επαναλαμβάνει τη φράση:

«δος μοι τούτον τον ξένον»:

Φαντάζεται τον Ιωσήφ την ώρα, που προσέρχεται προς τον Πιλάτο για να ζητήσει το πανακήρατο Σώμα του Ιησού προς ενταφιασμό, και βάζει στο στόμα του τα εξής υπέροχα λόγια:

«Αλλά τι; Αίτησίν τινα οικτράν, ω κριτά, και τοις πάσι μικράν αιτούμενος προς σε παραγέγονα· δος μοι νεκρόν προς ταφήν το σώμα εκείνου, του παρά σου κατακριθέντος Ιησού του Ναζωραίου, Ιησού του πτωχού, Ιησού του αοίκου, Ιησού του γυμνού, Ιησού του ευτελούς, Ιησού του τέκτονος υιού, Ιησού του δεσμίου, Ιησού του αιθρίου, Ιησού του ξένου και επί ξένοις αγνωρίστου και ευκαταφρονήτου και επί πάσι κρεμαμένου.

Δος μοι τούτον τον ξένον· τι γαρ σε λοιπόν ωφελεί το σώμα αυτού;

Δος μοι τούτον τον ξένον· εκ μακράς γαρ ήλθε της χώρας ώδε, ίνα σώση τον ξένον.

Δος μοι τούτον τον ξένον· κατήλθε γαρ εις γην σκοτεινήν ανενέγκαι τον ξένον.

Δος μοι τούτον τον ξένον· αυτός γαρ και μόνος υπάρχει ξένος. Δος μοι τούτον τον ξένον, ούτινος την χώραν αγνοούμεν οι ξένοι. Δος μοι τούτον τον ξένον, ούτινος τον Πατέρα αγνοούμεν οι ξένοι.

Δος μοι τούτον τον ξένον, ούτινος τον τόπον και τον τόκον και τον τρόπον αγνοούμεν οι ξένοι.

Δος μοι τούτον τον ξένον, τον ξένην ζωήν και βίον ζήσαντα επί ξένης.

Δος μοι τούτον τον ξένον, τον μη έχοντα ώδε που την κεφαλήν κλίνη.

Δος μοι τούτον τον ξένον, τον ως ξένον επί ξένης άοικον και επί φάτνης τεχθέντα.

Δος μοι τούτον τον ξένον, τον εξ αυτής της φάτνης ως ξένον εξ Ηρώδου φυγόντα.

Δος μοι τούτον τον ξένον, τον εξ αυτών των σπαργάνων εν Αιγύπτω ξενωθέντα.

Δος μοι τούτον τον ξένον, τον ου πόλιν, ου κώμην, ουκ οίκον, ου μονήν, ου συγγενή, επ' αλλοδαπής δε χώρας την οίκησιν έχοντα και τα πάντα κατέχοντα».

Περισσότερο «Ξένος» από όλους μας, από όλους τους ανθρώπους όλων των εποχών και όλων των αιώνων υπήρξε ο Χριστός μας. Το κακό είναι ότι ακόμη και σήμερα για πολλούς παραμένει ξένος και άγνωστος!